

I

1992

Smells Like Teen Spirit

1

În picioare pe mal, Anthony privea drept înainte.

Sub soarele încins al amiezii, apele lacului aveau inflexiuni mate de petrol. Din când în când, suprafața catifelată se unduia la trecerea vreunui crap sau a vreunei știuci. Băiatul a tras adânc aer în piept. Atmosfera era încărcată de același miros de noroi, de pământ scorojit de căldură. Pe spatele lui deja lat, luna iulie făcuse loc unor pete de roșeață. Nu purta nimic în afară de un vechi șort și o pereche de ochelari Ray-Ban contrafăcuți. Era o căldură ucigătoare, dar asta nu explica totul.

Anthony tocmai împlinise paisprezece ani. Ca gustare putea să înfulece o baghetă întreagă unsă cu Vache qui Rit. Uneori, noaptea, cu căștile pe urechi, îi venea să scrie cântece. Părinții lui erau niște nasoi. În toamnă avea să fie în clasa a noua¹.

Vărul lui nu-și făcea nicio grijă. Întins pe prosopul său frumos, cumpărat de la piața din Calvi în anul când fuseseră plecați în tabără, era pe jumătate adormit. Chiar

¹ În sistemul educațional francez, clasa a IX-a este inclusă în învățământul gimnazial, iar clasa a X-a este primul an de liceu (n. red.).

și întins pe pământ părea mare. Toată lumea îi dădea cu ușurință douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani. De altfel, vărul profita de această prejudecată pentru a merge în locuri unde n-ar fi trebuit să fie. Baruri, cluburi, fete.

Anthony a scos o țigară din pachetul ascuns în șort și și-a întrebat vărul dacă nu cumva și el, uneori, se enerva dincolo de orice măsură.

Vărul nu a făcut nicio mișcare. Sub pielea sa se puteau urmări contururile precise ale mușchilor. Din când în când, în pliul de la subsuoara lui se așeza câte-o muscă. Atunci pielea îi zvâcnea ca a unui cal deranjat de un răun. Anthony și-ar fi dorit mult să fie și el așa, suplu, cu bustul compartimentat. În fiecare seară făcea flotări și abdomene în camera lui. Dar nu-i ieșea. Rămânea pătrășos, masiv, o halcă de carne. Odată, la școală, un biban îl enervase cu o poveste despre o minge de fotbal tăiată. Anthony îi dăduse întâlnire la ieșire. Bibanul nu mai apăruse. În plus, ochelarii Ray-Ban ai vărului erau originali.

Anthony și-a aprins țigara și a oftat. Vărul știa bine ce-și dorea. De zile-ntregi Anthony îl înnebunea să dea o tură la plaja de nudiști, loc care, de altfel, fusese botezat așa din exces de optimism, pentru că peste tot erau doar fete în ținute *topless*, și încă ce ținute. Oricum, Anthony nu-și putea lua ochii de la ele.

- Hai să mergem.
- Nu, mârâi vărul.
- Haide. Te rog.
- Nu acum. N-ai decât să faci o baie.

— Ai dreptate...

Anthony s-a mulțumit să privească apa cu frumusețea lui de privire sașie. Un fel de pară îi ținea pleoapa dreaptă pe jumătate închisă, denaturându-i fața, dându-i un aer mereu morocănos. Unul dintre lucrurile care nu funcționau bine. Ca și căldura în care era prizonier, acest corp încordat, prost croit, aceste picioare la care purta măsura 43 și coșurile care-i împingeau în sus pielea feței. Vărului îi era bine, ce mai încolo și-ncoace. Anthony a scrâșnit din dinți.

Cu un an înainte se înecase băiatul familiei Colin. Într-o zi de 14 iulie, era ușor de ținut minte. În acea noapte oamenii din localitate veniseră în număr mare pe malurile lacului și în pădure pentru a vedea focurile de artificii. Se aprinseseră focuri de tabără, se făcuseră grătare. Ca întotdeauna, puțin înainte de miezul nopții se lăsase cu scandal. Soldații de la cazarmă ieșiți în permisie se luaseră la hartă cu arabii din ZUP¹ și apoi se amestecaseră și căpoșii din Hennicourt. În cele din urmă se amestecaseră, la rândul lor, obișnuiții campingului, mai ales tineri, dar și câțiva tați de familie, belgieni burtoși și arși de soare. A doua zi fuseseră găsite ambalaje soioase, sânge pe trunchiurile copacilor, sticle sparte și chiar o barcă Optimist de la clubul nautic prinsă între crengile unui copac; nu era deloc un lucru banal. Copilul familiei Colin, în schimb, nu mai fusese găsit.

¹ Zonă preurbană.

Totuși, era clar că băiatul își petrecuse seara pe malul lacului. Era lucru sigur, pentru că venise cu tipii din gașca lui și toți spusese ră asta după aceea. Puști fără nimic deosebit, care se numeau Arnaud, Alexandre sau Sebastien, abia absolviseră și nici măcar nu aveau permis de conducere. Veniseră acolo pentru a asista la bătaia tradițională, fără nicio intenție să se amestece personal. Doar că la un moment dat fuseseră prinși în învălmășeală. Continuarea plutea în ceață. Mai mulți martori văzuseră cu siguranță un băiat care părea rănit. Se vorbea despre un tricou plin de sânge și, de asemenea, despre o rană la gât, ca o gură deschisă spre adâncimi lichide și negre. În mijlocul confuziei, nimeni nu se gândise să-i acorde primul ajutor. Dimineața, patul băiatului era gol.

În zilele care au urmat, prefectul organizase o căutare în pădurile din împrejurimi în timp ce scafandrii dragau lacul. Ore întregi, căutătorii cercetaseră aleile și potecile de la Zodiac Orange. Scafandrii se lăsau să cadă pe spate cu plesnituri îndepărtate și apoi toată lumea trebuia să aștepte într-o tăcere mormântală.

Se spunea că mama băiatului era la spital pe tranchilizante. Se mai spunea și că se spânzurase. Sau că fusese văzută bântuind pe stradă în cămașă de noapte. Tatăl lui lucra la poliția municipală. Pentru că era vânător în timpul liber și pentru că, după cum era de așteptat, toți oamenii credeau că arabii făcuseră pocinogul, se spera mai mult sau mai puțin la o reglare de conturi. Tatăl era tipul îndesat care stătea în barca pompierilor, cu capul chel dezgolit sub un soare de plumb. De pe mal, oamenii

îi studiau nemișcarea, calmul insuportabil și craniul care se cocea încet. Pentru toată lumea, răbdarea asta a lui avea ceva scandalos. Și-ar fi dorit să facă ceva, măcar să miște, să-și pună o pălărie.

Lucrul care tulburase populația după aceea era portretul publicat în ziar. În fotografie, băiatul avea un chip plăcut și lipsit de orice frumusețe, palid, pe scurt, un chip care se potrivea de minune unei victime. Părul îi atârna în cârlionți, ochii lui erau căprui și purta un tricou roșu. În articol se spunea că luase bac-ul cu mențiunea Foarte bine. Dacă-i cunoșteai familia, era totuși o realizare fantastică. Ia te uită, comentase tatăl lui Anthony.

În cele din urmă, cadavrul rămăsese de negăsit și tatăl băiatului își reluase drumurile la slujbă fără să facă valuri. Soția lui nu se spânzurase sau ceva asemănător. Se mulțumise să ia niște pastile.

În orice caz, Anthony nu avea niciun chef să înoate acolo. Atingând suprafața lacului, mucul de țigară aruncat a scos un fâsâit. Băiatul a ridicat ochii spre cer și, orbit, a încruntat din sprâncene. O clipă, pleoapele sale au rămas la același nivel. Soarele era sus, probabil era trei după-amiaza. Țigara îi lăsase un gust neplăcut pe limbă. Era clar, timpul nu mai trecea. În același timp, reînceperea școlii se apropia în mare viteză.

— La dracu'...

Vărul s-a ridicat.

— Ești beat.

— Mă iau toți dracii, pe bune. Nimic de făcut, zi de zi.

— Bine, hai...

Vărul și-a trecut ghiozdanul peste umeri, și-a luat bicicleta de coarne și a plecat.

— Hai, grăbește-te. Mergem.

— Unde?

— Hai mă, când îți zic.

Anthony și-a îndesat prosopul în vechiul său rucsac Chevignon, și-a recuperat ceasul dintr-un baschet și s-a îmbrăcat repede. Abia apucase să-și ridice BMX-ul, că vărul deja dispăruse pe drumul care ocolea lacul.

— Așteaptă, nenorocitul!

Anthony se ținea după el din copilărie. Când erau tinere, mamele lor fuseseră nedespărțite. Fetele Mougel, cum li se spunea. Multă vreme bătuseră împreună balurile din zonă, apoi se căsătoriseră din dragoste. Hélène, mama lui Anthony, îl alesese pe unul dintre fiii familiei Casati. Irène nimerise și mai rău. Oricum ar fi fost, fetele Mougel, prietenii lor, verii lor, familiile formau aceeași lume. Ca să-ți dai seama de asta era suficient să vezi cum funcționau familiile la înmormântări sau de Crăciun. Bărbații vorbeau puțin și mureau devreme. Femeile își vopseau părul și priveau viața cu un optimism care se atenua în timp. Odată îmbătrânite, păstrau amintirea bărbaților morți la muncă, la bistrou, bolnavi de silicoză, păstrau amintirea fiilor uciși în stradă, fără a-i mai pune la socoteală pe cei care plecaseră. Irène, mama vărului, aparținea exact acestei categorii de soții părăsite. Vărul crescuse repede, dintr-odată. La șaisprezece ani știa să tundă iarba, să conducă fără permis, să facă de mâncare.

Și copiii copiilor lor

Avea voie până și să fumeze în camera lui. Era curajos și sigur de el. Anthony l-ar fi urmat până în iad. În schimb, se simțea din ce în ce mai puțin legat de apucăturile familiei lui. Pe ai lui îi considera mici, mici prin statura lor, prin situația lor, prin speranțele lor, chiar și prin nefericirile lor banale și conjuncturale. La ei acasă erai concediat, divorțat, încornorat sau canceros. Cu alte cuvinte, erai normal și tot ceea ce exista în afară trecea, natural, drept inadmisibil. Așa rezistau familiile, peste lespezi mari de furie deasupra unor subterane pline de suferință care, sub influența pastis-ului¹, puteau izbucni dintr-odată cu toată forța. Treptat și din ce în ce mai hotărât, Anthony își imagina că le e superior. Visa să plece dracu' de acolo.

Au ajuns curând la vechea cale ferată și vărul și-a aruncat bicicleta în boschete. Apoi, stând pe șine pe vine, a privit o clipă centrul de recreere Léo-Lagrange, aflat chiar sub taluzul SNCF. Hangarul cu bărci avea ușile larg deschise. Nici țipenie în jur. Anthony a lăsat bicicleta deoparte și i s-a alăturat.

— Nimeni, a spus vărul. Luăm o canoe și mergem.

— Ești sigur?

— N-o să înotăm până acolo.

Și vărul a zburat peste taluz, săltând prin măracini și prin tufișuri. Anthony l-a urmat. Îi era frică, era minunat.

Odată ajunși în hangar, au avut nevoie de câteva secunde să se acomodeze cu semiîntunericul. Erau acolo

¹ Băutură alcoolică tradițională franceză, cu aromă de anason (n. red.).

bărci mici, un 420 și canoe suspendate de un suport din metal. Un puternic miros de mucegai se simțea dinspre vestele de salvare agățate pe umerase. Prin ușile larg deschise se vedeau plaja, lacul strălucitor, întinderea peisajului ca un ecran de cinema decupat în umbra umedă.

— Vino, o s-o luăm pe asta.

Au desfăcut canocea aleasă de văr cu o mișcare sincronizată, apoi au pus mâna pe pagaie. Înainte de a părăsi răcoarea hangarului, au luat o scurtă pauză. Le plăcea. În depărtare, o placă de surf trasa o dungă clară pe suprafața lacului. Nu se vedea nimeni. Anthony simțea amețeala de dinainte de a face o prostie. Era la fel când mai fura câte ceva de la Prisu sau comitea imprudențe pe motocicletă.

— Hai. Mergem, a spus vărul.

Și au pornit cu canocea pe umeri și pagaiele în mâini.

În general, centrul de recreere Léo-Lagrange era frecventat de tipi mai degrabă inofensivi pe care părinții îi trimiteau acolo ca să scape de ei până la începerea școlii. În felul ăsta, în loc să dea de necazuri prin oraș, aveau ocazia să facă echitație și să se dea cu hidrobicicletele. La sfârșit de vară se ținea o petrecere și toată lumea se săruta și bea alcool pe ascuns; cei mai tupeiști reușeau chiar să i-o tragă câte unei supraveghetoare. Dar printre ei existau întotdeauna câțiva țicniți și neobișnuiți, mici duri veniți de la țară și cu nervii mereu întinși la maximum. Dacă dădeau ăia peste tine, se putea termina prost. Anthony încerca să nu se gândească prea mult la asta. Canocea era grea. Trebuia să reziste până la mal, cel mult treizeci de

Și copiii copiilor lor

metri. Îi tăia umărul. Strângea din dinți. Și atunci vărul s-a împiedicat într-o rădăcină și vârful canoci s-a înfipt în pământ. Aflat în spate, Anthony s-a împiedicat și a simțit cum mâna îi era sfâșiată de ceva dur, o așchie sau un vârf care-i pătrundea sub piele. Îngenuncheat, și-a privit palma deschisă. Sângera. Vărul era deja în picioare.

— Haide, nu avem timp.

— Două secunde. M-am rănit.

Își lipise buzele de tăietură. Gustul de sânge îi umplea gura.

— Hai odată!

Se auzeau voci. Au pornit din nou în fugă, ținând ambarcațiunea cât de bine puteau, uitându-se bine pe unde mergeau. Împinși de propriul elan, au intrat în apă până la brâu. Anthony se gândea la țigările lui, la walkmanul din rucsac.

— Urcă! i-a spus vărul, care deja împingea canoea spre larg. Repede.

— Hei! a strigat cineva din spatele lor.

Era o voce clară, masculină. I-au urmat alte strigăte, din ce în ce mai apropiate.

— Hei, întoarceți-vă! Ah!

De bine, de rău, Anthony a reușit să se cațare în canoe. După ce i-a dat un ultim impuls, vărul s-a urcat și el. Pe malul rămas acum în urma lor, un puști în costum de baie și doi monitori urlau din toți rărunchii.

— Vâslește! Să mergem! Hai!

După câteva ezitări, băieții au găsit metoda potrivită: Anthony vâslea la babord și vărul la tribord. Pe plajă era

un întreg furnicar de tipi surescitați care urlau și se agita-
tau. Monitorii s-au repezit în hangar. Au ieșit de acolo
cu trei canoe.

Din fericire, ambarcațiunea în care se aflau cei doi veri
despica apa lacului cu o precizie reconfortantă. Simțeau
rezistența apei încordându-le umerii și o amețitoare
senzație de viteză sub picioare. Anthony a văzut un șiroi
de sânge șerpuind de-a lungul antebrațului său. A lăsat
pagaia o secundă.

— Ești bine? l-a întrebat vărul.

— Nimica toată.

— Ești sigur?

— Mda.

Picăturile roșii căzute între picioarele lui desenaseră
un cap de Mickey Mouse. În palmă i se căsca o tăietură
subțire. A dus-o la gură.

— Vâslește! i-a strigat vărul.

Urmăritorii lor erau câte doi sau trei în fiecare
ambarcațiune, alături de adulți. Nu erau așa de departe
și Anthony s-a pornit să vâslească mai vârtos. În apele
negre ale lacului, soarele se reflecta într-un milion de
licăriri albe. Își simțea sudoarea curgându-i pe frunte, pe
tâmpile. De atâta transpirație, tricoul i se lipise cu totul
de spate. Era neliniștit. Poate chemaseră poliția.

— Ce facem?

— N-o să ne urmărească.

— Ești sigur?

— Vâslește, bă, acolo!

După o clipă de gândire, vărul a schimbat direcția și au început să vâslească în lungul malului. Astfel, spera să ajungă mai repede la Pointu, fâșia subțire de pământ care tăia lacul în două. Odată trecuți de acel cap, ceilalți n-aveau să-i poată vedea timp de câteva minute.

— Uite, a spus vărul.

Pe toate plajele din jur, oamenii aflați la scăldat se ridicaseră ca să vadă mai bine și fluierau sau le strigau cuvinte de încurajare. Anthony și vărul aveau obiceiul de a merge în același loc în fiecare zi, pe o plajă cu acces facil numită Déchetterie. Avea avantajul de a se afla la gura de vărsare a unui canal, lucru care explica liniștea de acolo chiar și în plin sezon. Pe lac mai erau și alte plaje. În spatele lor, plaja centrului Léo-Lagrange. Mai încolo, cea a campingului. Mai departe, plaja americană, unde stăteau Câpoșii. Vizavi de Pointu – clubul nautic, locul cel mai frumos, cu pini, nisip aproape alb, cabine și un bar ca pe litoral.

— Gata, ajungem, a spus vărul.

O sută de metri mai încolo, pe dreapta, silueta unei cabane în ruină care aparținuse Direcției Apelor și Pădurilor semnală începutul micii peninsule. Au privit în urmă pentru a măsura distanța dintre ei și urmăritori. Aceștia nu mai avansau și, din câte-și puteau da seama, monitorii discutau. Chiar și de departe, se vedea că erau nervoși, că se certau. La un moment dat, silueta unui tip s-a ridicat pentru a-și sublinia punctul de vedere și cineva l-a tras înapoi pe locul lui. În cele din urmă, au plecat înapoi spre centrul de agrement. Verii și-au zâmbit și,

de vreme ce erau cu spatele la ei, Anthony și-a permis să le arate degetul.

— Ce facem acum?

— Tu ce crezi?

— Sigur o să cheme gaborii.

— Ei, și? Vâslește acolo.

Și-au continuat drumul aproape de mal, prin stufăriș. Era trecut de patru după-amiaza și lumina era parcă mai puțin orbitoare. Din hățişul de crengi și frunze de pe mal se ridicau zgomote și orăcăituri. Anthony, care spera să vadă broaște, nu-și dezlipia privirea de suprafața apei.

— Mâna e bine?

— Mda. Mai avem mult până ajungem?

— Zece minute.

— La naiba, e foarte departe.

— Eu ți-am zis. N-ai decât să te gândești la cururi goale.

Anthony își imagina deja locul – în mintea lui, semăna puțin cu raionul de filme porno de la clubul video. Uneori se furișa acolo pe ascuns, cu frica-n suflet, cu ochii-n patru să nu vină vreun adult să-l dea afară. De fapt, pofta asta de a se zgâi la corpul fetelor nu-l părăsea niciodată. Avea ascunse peste tot în sertare și sub pat reviste și casete video, ca să nu mai vorbim de șervețele. La școală, toți băieții făceau același lucru, ca obsedații. Asta-i tîmpea. Dacă se gândea bine, de fapt, toate scandalurile se explicau prin asta. O privire pe un culoar și gata, hop și cafteala, tăvăleala pe pavaj și toate înjurăturile. Unii tipi reușeau să iasă cu gagici. Și Anthony sărutase

odată o fată, pe locurile din spate ale autobuzului. Dar ea nu-l lăsase să-i pună mâna pe șani. Teribil de jignit, o lăsase moartă. Regreta și acum – o chema Sandra, avea ochii albaștri și-un cur drăguț în blugii ei C17.

L-au smuls din reverie zgomotele de eșapament care se auzeau din spatele lizierei. Imediat, și el, și vărul au înghețat. Zgomotul venea spre ei. Anthony a recunoscut ușor sunetul de Piwi 50 de la centrul de agrement, mici motoare de cros gălăcioase, pentru copii. Deja de mult timp, centrul propunea și activități de motocros. De fapt, de aici se trăgea succesul centrului, dincolo de JOKari¹ și cursurile de orientare turistică.

— Ocolesc pe drum.

— Ne caută, fii sigur de asta.

— Totuși n-au cum să ne vadă.

Cu toate astea, cei doi nu-și asumau riscul. Tupilați în canoa lor, ascultau, cu inimile bătând să le sară din piept.

— Scoate-ți tricoul, a șoptit vărul.

— Ce?

— Tricoul. Oricine te poate vedea de la kilometri depărtare.

Anthony și-a tras peste cap tricoul cu imprimeu cu Chicago Bulls și și l-a strecurat sub fese. Pocniturile ascuțite ale motocicletelor li se roteau deasupra capetelor asemenea unor păsări de pradă. Tăceau nerăbdători, nemișcați. Din vegetația care putrezea la suprafață

¹ Joc de origine franceză, cu două palete din lemn pentru jucători și o minge prinsă de o ancoră, cu un fir lung (n. red.).

se ridica un miros dulceag. Se amesteca cu transpirația lor, le dădea mâncărimi. Gândindu-se la tot ce colcăia în mlaștină, Anthony a simțit că îl trec fiorii.

— O să ajungem prea târziu, a spus el.

— Termină, mă...

Motocicletele s-au îndepărtat într-un târziu, lăsând în urma lor un murmur vag. Băieții și-au reluat drumul cu prudența unor indieni Sioux, au trecut de Pointu și în fața lor a apărut cealaltă jumătate a lacului. Faimoasa plajă de nudiști se vedea în sfârșit la tribord. Era cenușie, închisă, inaccesibilă de pe vreun drum normal și aproape pustie. O barcă cu motor plutea la treizeci de metri de mal. Era cât se poate de jalnic.

— Bă, nu e nimeni, a gemut Anthony.

În realitate, se vedeau totuși două fete, dar purtau maiouri și chiar bluze. De departe era dificil să-și facă o idee dacă erau drăguțe sau nu.

— Ce facem?

— Dacă tot suntem aici...

Când s-au apropiat, fetele au început să se agite. Acum, că siluetele lor începeau să se contureze, se vedea că erau foarte tinere, agitate, mai degrabă neliniștite. Cea mai mică s-a ridicat și a strigat către barca cu motor. A fluierat din degete, cu picioarele-n apă, foarte tare, dar fără succes. Învinsă, și-a luat repede prosopul și s-a lipit de prietena ei.

— Le e frică, a zis Anthony.

— Ție nu?

Și copiii copiilor lor

Verii au văslit spre mal, au tras canoea pe uscat și s-au instalat lângă apă. Cum nu știau ce să facă în continuare, și-au aprins țigările. Nu schimbaseră nici măcar o privire cu fetele care ocupaseră locul înaintea lor. Le simțeau totuși prezența în spate, dușmănia surdă, insurmontabilă. Acum Anthony cam avea chef să se tireze. În același timp, ar fi fost păcat, după tot efortul. Ar fi trebuit să știe să se descurce.

După câteva minute, fetele și-au mutat lucrurile la celălalt capăt al plajei. De fapt, arătau beton, cu părul prins în coadă de cal, picioare și funduri de fete tinere, țâțe, tot. Au început din nou să strige în direcția bărcii. Din când în când, Anthony le arunca priviri. Îl enerva faptul că le speriau așa.

— E fata lui Durupt, a șoptit vărul.

— Care?

— Aia mică, în maiou alb.

— Și cealaltă?

Vărul nu o cunoștea pe cealaltă. Și totuși, nu era de lepădat. De la gât și până la glezne corpul ei se reliefa într-o singură linie precisă, apăsătoare, iar părul prins foarte sus în coadă producea, în cădere, o formidabilă impresie de greutate. Costumul de baie îi stătea prins pe coapse cu șnururi. Probabil când le deznoda de acolo, pe pielea ei rămânea o amprentă foarte clară. Și mai ales fesele ei, fesele erau incredibile.

— Mda... a confirmat vărul, care dintr-odată putea citi gânduri.

Ocupanții bărcii au reacționat, în sfârșit. Evident că era vorba de un cuplu, tipul cu alură sportivă, tipa atât de blondă încât era aproape dezagreabilă. S-au aranjat în grabă, sportivul a tras tare de demaror și, imediat, amabarcațiunea a virat spre mal cu un zgomot prelung de mixer de bucătărie. Sportivul le-a întrebat pe fete dacă totul era în regulă, iar ele au răspuns că da. Cât despre blondă, aceasta-i privea pe veri într-un fel de-ai fi jurat că intraseră cu motoreta-n camera ei de acasă. Anthony observase că sportivul purta pantofi Nike Air strălucitor de noi. Nici măcar nu se obosise să-i scoată înainte de a sări în apă. S-a dus la ei, urmat de gagici. Îl simțeau că vrea să facă legea pe acolo. Vărul s-a ridicat pentru a-l înfrunța. La fel și Anthony, dintr-odată.

— Ce dracu' faceți aici?

— Nimic.

— Ce vreți?

Lucrurile luau o întorsătură periculoasă. Sportivul era cu siguranță mai puțin masiv decât vărul, dar era genul răutăcios, mulțumit de sine. Nu avea să lase lucrurile așa. Anthony deja strânsese pumnii. Cu un singur cuvânt, vărul a dezamorsat situația:

— Nu se-ntâmplă s-aveți niște foițe?

Un moment, nimeni n-a răspuns. Anthony se ținea la o parte, cu capul înclinat, un obicei pe care-l luase pentru a-și ascunde privirea tristă. Vărul tocmai le arăta un pachet ud learcă de foițe OCB.

— Pe ale mele le-am scăpat în apă.

— Aveți ce fuma? s-a mirat sportivul.

Vărul a scos din buzunar o cutiuță Kodak și a extras din ea chifteaua de hașiș. Toată lumea s-a destins un pic, mai ales sportivul. S-au pomenit combinați fără măcar să-și dea seama când se petrecuse asta. Sportivul avea foițe. Acum era complet încântat.

— De unde-ai luat asta? Nu se mai găsește nimic acum.

— Am și iarbă, a spus vărul. Vă place?

Clar, da. Cu două săptămâni înainte, tipii din ZUP se luaseră de BAC¹ și, drept represalii, gaborii organizaseră o descindere foarte bine ținută în câteva apartamente din turnul Degas. Din câte se povestea, jumătate din membrii familiei Meryem fuseseră mai mult sau mai puțin arestați și de atunci nu se găsea un strop în tot orașul. În plină vară, era nasol.

După aceea, catastrofa lovise și alte filiere. Căpoșii făceau naveta la Maastricht și vărul făcuse o combinație în camping cu belgienii. Doi frați cu piercinguri care-și petreceau viața băgând ecstasy și ascultând tehno. Noroc chior, stăteau cincisprezece zile în Heillange în vacanță cu familia. Grație lor se crease o ștafetă care aducea prin Mons canabis din Olanda printr-un marocan aproape roșcat, cu un aspect atât de inocent, încât te făcea să-ți dorești să înmoi cereale în lapte cald în timp ce te uitai la filme cu Meg Ryan. Vărul vindea la dublu față de prețul normal, o sută de franci gramul, în complexul Grappe și

¹ BAC – Brigade anticriminalité – Brigada Antidrog.

în împrejurimi. Consumatorii chițăiau un pic, dar preferau să marcheze banul decât să rămână pe uscat.

La căderea serii, când Anthony dădea o ultimă tură cu bicicleta prin cartier, putea simți în nări mirosul mărfii care se strecura prin jaluzelele întredeschise. Sub acoperișurile mansardelor, tipi abia puțin mai în vârstă decât el se drogau și jucau *Street Fighter*. La parter, tații lor priveau *Intervilles* cu berile în mână.

Vărul a aprins un joint din trei foițe și i l-a întins sportivului, care se numea Alex și devenea din ce în ce mai simpatic. A fost apoi rândul lui Anthony. A tras câteva fumuri și a dat jointul mai departe. Pe fata Durupt, Anthony o cunoștea după nume. Tatăl ei era medic și ea avea reputația de a fi foarte tupeistă. Se povestea mai ales că furase BMW-ul seria 3 al bătrânului într-o sâmbătă seara, lucru remarcabil pentru o fată care nu mai condusese niciodată nici măcar însoțită de un adult. În plus, și-o trăgea cu gagii. Privind-o, Anthony se gândea numai la prostii.

Cealaltă fată, în schimb, nu era de luat de nicăieri. Și în plus se așezase chiar lângă el. Așa remarcase petele de roșeață, puful de pe coapse și picătura de transpirație care-i alunecase din buric până la elasticul slipului.

Vărul a rulat imediat un alt joint și Alex a cumpărat de la el de două sute de franci. Toată lumea era cu adevărat relaxată acum, cu limbile împleticite și râzând din orice. Fetele, care aduseseră cu ele sticle de Vittel, le-au oferit de băut.

— Noi veniserăm aici ca să vedem fete *topless*.

— Prostii. Nimeni n-o arde nud pe aici.

— Poate înainte.

— Vreți poate să ne dezbrăcăm?

Anthony s-a-ntors către vecina lui. Ea pusese întrebarea. Era surprinzătoare. La prima strigare dădea o impresie de pasivitate, de indiferență aproape animalică și, văzând-o așa, indolentă, evazivă, ai fi putut crede că aștepta un tren pe peronul unei gări. În același timp, era tupeistă, simpatică, dornică să se simtă bine. De altfel, ațipise puțin la primul joint. Și mirosea al naibii de bine.

— Hei, ascultați!

Din depărtare se auzeau crescând sunetele unor motoare de cincizeci de centimetri cubi, cu accente înalte și reflexe grave, aceleași ca și mai înainte.

— Ne caută.

— Cine?

— Tipii de la centru.

— Olala, sunt porniți anul ăsta.

— Adică?

— Ei sunt cu incendiile.

— Nu, sunt căpoșii.

— Și de ce vă caută?

— Canoea. Am săltat-o de la centru.

— Serios, ați făcut voi asta?

Au râs un pic, la adăpost, nemișcați și relaxați. Căldura se întetise din nou și o aromă dulce, un miros de turbă, de pădure, de pini prea uscați le urca în nări. Coborârea soarelui pe cer redusese insectele la tăcere și nu se mai auzeau decât clipocitul lacului, zgomotul îndepărtat al

autostrăzii, explozii de motoare în doi timpi care, din când în când, despicau aerul. Fetele-și puseseră tricouri și-și scosese sutienele costumelor de baie. Sub material se ghiceau mișcările sânilor. Nu le păsa, iar băieții se prefăceau și ei că li se rupe. Anthony își scosese ochelarii de soare. La un moment dat, a surprins privirea vecinei sale, care, aparent, încerca să înțeleagă cum funcționa fața lui strâmbă. Apoi, puțin după șase seara, a început să se frământa. Se agita, în mod clar era ora la care trebuia să se întoarcă. Și cum era așezată grecește foarte aproape de el, genunchiul ei l-a atins pe al lui Anthony. E foarte mișto, cu o față nu te obișnuiești niciodată complet.

O chema Stéphanie Chaussoy.

Anthony trăia vara celui de-al paisprezecelea an al vieții sale. E timpul ca totul să înceapă.